

DOMINGO XXX DEL TIEMPO ORDINARIO (Ciclo C)

Hoy en día la justicia no está de moda. Muchos presuponen, por los escándalos y quizá por experiencias propias, que muchas veces la llamada «justicia humana» está corrompida. Pero, una de las verdades que causa mayor consuelo y tranquilidad, sobre todo en momentos de prueba, es saber que Dios es justo, es decir, que conoce la verdad de todas las cosas, la voluntad verdadera de las personas, las intenciones más profundas, y que no se deja influir por nada ni por nadie. Además, su justicia se identifica con la misericordia. Dios es justo porque es bueno. Dios es justo porque nadie le puede engañar, porque Dios sabe y conoce la verdad. Ama la justicia porque es misericordioso.

El evangelio muestra cómo la justicia de Dios se manifiesta en que justifica al hombre. ¿Qué quiere decir la palabra “justificar”? Significa “hacer justo, hacer bueno, purificar”, es decir: no somos buenos por nosotros mismos, sino que es Dios quien nos hace buenos.

De ahí el problema del fariseo. He hecho cosas buenas: ha cumplido con precisión todos los preceptos. Pero no queda justificado porque no reconoce que la bondad viene de Dios y se fía de sus propias fuerzas. Alardea de algo que no es mérito suyo. Y, encima, desprecia a los demás.

En cambio, el publicano, que tiene faltas, es sincero y humilde para confesar sus pecados. Su injusticia la mide por referencia a Dios. El fariseo comete el error de compararse a los otros hombres. Olvida que el término de comparación de cada uno de nosotros es Dios, no nuestro hermano. Como dice san Alfonso María de Liguorio: «Sólo somos lo que somos delante de Dios».

Es posible que, en algunas cosas, seamos mejores que otros, pero en nada somos superiores a Dios. Siempre estamos a una distancia infinita. El publicano se humilla y Dios lo ensalza.

Te invito a rezar conmigo algo como esto. “Señor, hoy te quiero dar gracias porque todo el bien que he hecho, todo el bien que hago, todo el bien que pueda hacer, es gracias a Ti, que me has dado la vida, que me has dado las fuerzas, que me has dado la voluntad, que me has dado la gracia y los medios para poder hacer el bien.

También te quiero dar gracias por el bien que otras personas me han hecho. Has sido tú que has llegado hasta mí a través de los demás. Han sido tus fieles instrumentos para hacerme llegar algún bien, porque Tú, Señor, eres la única fuente verdadera de toda bondad y de todo bien.”

La Misa es la mayor acción de gracias a Dios. En la Misa, Cristo nos invita a unirnos a Él en la acción de gracias que Él mismo hace al Padre. En la Misa, todos los cristianos, es decir, con la Iglesia, por todo el mundo, damos juntos gracias a Dios por su bondad, por su amor, por el amor con que Cristo da su vida y me salva sin yo merecerlo.

El fariseo es soberbio, y se siente poderoso. El publicano es humilde, y Dios le justifica. Esto suena a lo que dice la Virgen en el Magnificat: «Derriba del trono a los poderosos y enaltece a los humildes».

XXX НЕДІЛЯ У ЗВИЧАЙНИЙ ЧАС (Цикл С)

Сьогодні справедливість не в моді. Через скандали і, можливо, через власний досвід багато хто припускає, що так зване «людське правосуддя» часто буває спотвореним. Але одна з істин, яка викликає найбільший комфорт і спокій, особливо в часи випробувань, це знання того, що Бог справедливий, тобто що Він знає правду про все, справжню волю людей, найглибші наміри та на який ніщо і ніхто не впливає. Крім того, його справедливість ототожнюється з милосердям. Бог справедливий, тому що він добрий. Бог справедливий, тому що ніхто не може його обдурити, тому що Бог знає і знає правду. Він любить справедливість, бо він милосердний.

Євангеліє показує, як Божа справедливість виявляється в тому, що вона виправдовує людину. Що означає слово «виправдовувати»? Це означає «зробити справедливим, виправити, очистити», тобто: не ми самі по собі добрі, але Бог робить нас добрими.

Звідси проблема фарисея. Я зробив добре: ти точно виконав усі заповіді. Але він не виправдовується, бо не визнає, що добро походить від Бога, і покладається на власні сили. Він хвалиться тим, що не є його заслугою. І, крім того, він зневажає інших.

Натомість митар, який має вади, щиро і смиренно визнає свої гріхи. Його несправедливість вимірюється посиланням на Бога. Фарисей робить помилку, порівнюючи себе з іншими людьми. Він забуває, що порівняльним для кожного з нас є Бог, а не наш брат. Як каже святий Альфонс Марія де Лігуорі: «Ми лише те, що ми є перед Богом».

Можливо, в чомусь ми кращі за інші, але ні в чому не перевершуємо Бога. Ми завжди на нескінченній відстані. Митар принижується, а Бог підносить його.

Я запрошую вас помолитися зі мною про щось подібне. «Господи, сьогодні я хочу подякувати Тобі, тому що все добре, що я зробив, все добре, що я роблю, все добре, що я можу зробити, завдяки Тобі, що Ти дав мені життя, що Ти дав мені силу, що Ти дав мені волю, Ти дав мені благодать і засоби, щоб я міг творити добро.

Я також хочу подякувати вам за те добро, яке зробили мені інші люди. Це ти прийшов до мене через інших. Вони були Твоїми вірними знаряддями, щоб принести мені трохи добра, тому що Ти, Господи, є єдиним справжнім джерелом усякого добра і всього добра».

Меса – це найбільша подяка Богу. Під час Меси Христос запрошує нас приєднатися до Нього у подяці, яку Він сам робить Отцеві. Під час Меси всі християни, тобто разом із Церквою в усьому світі, разом дякують Богові за Його доброту, за Його любов, за любов, з якою Христос віддає Своє життя і спасає мене, не заслуговуючи на це.

Фарисей гордий і почувується могутнім. Митар скромний, і Бог його виправдовує. Це звучить як те, що Богоматері каже у Magnificat: «Скиньте могутніх з їхніх престолів і піднесіть смиренних».